

El Claustre

Un relat de: [magda](#)

Porta. Color gris. Fusta i ferro. Gruix 0,154, alçada 3,021, amplada 2,945. Mecanisme d'obertura desconegut. Descodifico. Obro i entro.

Unes voltes de dimensions petites tanquen un rectangle imperfecte. El terra és de pedres i ciment. En el centre de cada costat hi ha un banc i una mostra de vida vegetal. Vibració sonora desconeguda. Els sistemes no funcionen correctament. No tinc senyal externa. Connectaré el dispositiu d'enregistrament manual. Problemes amb la memòria fonològica. No recordo els noms de les coses que analitzo. Error. Error. Error.

De cop tot és clar, com si s'hagués fet de dia. L'aletèig que abans m'havia espantat es dilueix suaument en el silenci que embolcalla l'escena. Un silenci estrany, que es deixa sentir. Sé que és silenci perquè el reconec com a tal. No tinc explicació per la seva sonoritat, ni per si és real o no, però estic segur que el sento. Les fulles seques cruixen sota els meus peus i la sensació, per més que nova, resulta agradable. Gaudeixo fent aixecar una pols fina i daurada que forma remolins dansaires. L'espai agafa un to blau que canvia d'intensitat amb cada volta. Hi passejo una llarga estona i cada cop estic més segur que és aquí on, d'alguna manera o altra, es conserva la memòria de la meua vida, tan llarga que ni puc recordar-la. O potser la memòria de tots els éssers que hi han entrat o hi entraran. El claustre m'amanyaga els pensaments. La certesa que és real i que algun dia podré tornar-hi m'acompanyarà a partir d'ara. Potser no en forma conscient, però això tampoc és tan important com creia abans. Ara sóc un altre home. Sóc tots els homes que vull ser.

El 9313C1 surt per la porta del Claustre en el moment just que la nau hi para davant. El vestit autopropulsat el porta a dins, protegit de l'atmosfera desconeguda del nou planeta. Encara que tots els sistemes tornen a funcionar correctament, el 9313C1 triga un nanosegon més del que li cal per tancar les escotilles sobre la imatge de la porta gris.